

15 dik szám.] Minden szombaton megjelenik két egész íven, vagy 24 ívnagyságu hasábon. | **KASSÁN, Aprilis 8^{án} 1848.** | Félévre előfizetés 6 fr., bérmentesítve, borítékban, s czímmel 7 fr. 12 kr. p. p. | **I^{so} Év.**

Kassa város közönségének gróf Battyány Lajos minster-elnök urnak írt üdvözlőlevele.

Méltóságos Gróf Minister-elnök úr! Ezen szabad kir. város közönsége, azon örvedetes alkalommal, midőn nemzetünk sok küzdekek után ez új életbe lépett, elmulaszthatlan hazafiai köteletségének tartja Méltóságodhoz a hála és bizodalom jelen sorait intézni; — mert mindenki előtt tudva van: miszerint Méltóságod az, ki bölcs tanácsával, ernyedetlen közremunkálkodásával, és törhetlen kitűréssel az alkotmányos átalakulás nehéz munkájának békes utoni megoldását tetemesen elősegíté; — mert Méltóságodnak kitünő lelki tehetségeitől, szilárd jellemétől, király és hon iránti tántoríthatlan hűségétől s buzgó szeretetétől bizton reméljük: hogy édes hazánkra egy jobb és szebb kor derülend.

Nagy azon teendőknek száma, mellyek az új alkotmány alakítása és szilárdítása körül a felelős nemzeti minsterium élén Méltóságodnak jutott; — melynél fogva ezen szabad királyi város közönsége szoros köteletségének tartandja: Méltóságodat a haza köz java és jóléte előmozdítására irányzott működéseiben minden előfordulható alkalommal erélyes közremunkálkodása által gyámolítani, hogy szerencsésen felállithassa az új alkotmányt, melynek üdvös hatásu eredményeiben e hazának minden lakosa részesülend.

Fogadja Méltóságod ezen sorainkat azon mély tisztelet és teljes bizalom

zálogául, mellyel Méltóságod iránt viseltetünk. — Egyébiránt legtisztább szívünk bensejéből kívánjuk: miszerint a Mindenható Méltóságodat a nemzeti felelős kormány élén sok évek sorozatán

át ép egészségben éltesse, és ernyedetlen buzgalmu működéseit a köz jónak gyarapodása által jutalmazza; — melly alkalommal egyszersmind magunkat kegyeibe ajánlván, hazafiai üdvözzellet

Gróf Battyány Lajos ügyér-elnök.

maradunk. — Kelt Kassaa az 1848dik évi Mártius 23kán tartott nyilvános közgyűlésből. Meltóságodnak elvrokonai, honhívtársai. Kassa város közönsége.

Egy magyar leány.

Történeti beszély.

(Bárá Reciczky Józseftől.)

(Fol.,tatása)

A fejdelem kíséző bajnokaival csak hamar Székelyen, Zoltán Kálmán földvárán termett, hol még a mindég öszvegyült s aggodalmakkal eltelt és várakozó magyarjai hoszas kimaradásának okát — egy rabló által okozott sebbel mentette. Híveinek királyuk viszont-látásán való öszinte öröm ragyogott szemükben — és mindenki feledni látott a multnak gyöttrő aggodalmait. A fejdelem távolléte alatt, annya halálos betegségének szomorú hírével megérkezett Perényi Gáborral szobáiba vonult, hol huzamosabb ideig együtt beszélgetvén, — egyszerre felpattan az ajtó, s tetétől talpig gyászban öltözve Bóri Mihály udvari irnoka által — ki is egy fekete nagy peccséttel ellátott pergament tartván kezében — félbe szakasztatott. —

— Jó ég! mit látok szól a fejdelem vést-gyanító hangon, és a belépő irnok felé sietve — a legmélyebb bánat jelével szóltan nekie nyujtott gyászlevelet átvéven — a legirtoztatóbb előérzés dul keblemben — talán anyám? —

Megdicssülvé költözött fenségés őseihez — általam küldi utolsó anyai áldását — egyszermind mély tisztelettel van szerencsém jelenteni uram király! hogy tanácsosaid általam, azon alázatos könyörgéseket küldik — méltóztassál mielőbb Budán megjelenni. — Mivel Bánhidi László uram és párthívei, a még mindig számos, nyugtalan és elégtelen, pártúto magyarok nagyobb részét öszveszedvén, ujjonan aggodalmat gerjesztő fegyveres erőt állítottak a sikra.

Kábultan álla a fejdelem a gyász hír hallatára — végre szeretett anyja tul világba költözése meglágyítja keblét — az érzelmek súlyától nyomott könyvek megeredvén — sürűen gördültek szeméből alá. — A fiui szív eme kiömlésének jele után, a fejdelem erőt vévén fájdalmán, — miután az ujra pártúto magyarok ellen szilárdul kikelt, azoknak — ha a szerencse fegyverének és igaz ügyének szolgáló — példás büntetéseket magában elhatározta. — Bóri Mihályt a gyors utra készülési parancsával bocsájtá el. — Perényi Gáborral pedig egy terjedelmes fekvésű nemesi jószágról szóló királyi adomány levelet iratván, azt — minthogy Agnesel még egyszer beszélni semmi módot és alkalmat nem talált, — azon meghagyással adta által Perényinek, hogy az özvegy Ujlakinét felkeresvén, — fejedelmi kegyelmének jeleül — személye iránt viseltet hű ápolásának pedig díjául, szolgáltaassa kézzhez — meghagyván egyszermind hogy mihamarább kövesse őt Budára.

Péter a magyar király, Zoltán Kálmán, Bárdani Lőrincz, Bóri Mihály, és számos bajnokok kíséretében, Budára érvén — Perényi Gábor is, csakhamar megérkezett, azon nyugtalanító hírel, hogy ő ugyan a kijelölt házat meglátáta; — de miután ott jelenleg már egy harmadik birtokosa lakik azon egyszerű kis háznak, előbbeni birtokosnék hol létekről pedig a jelenlegi mit sem tudott mondani — a kezei közt lévő, és reá bizott adomány levelet visszahozta — nem kevésé ütöközt meg a fejdelem ezen aggodalmas — szenvedélyét felélesztő híre, — de gondolván hogy Ágnes, — bánatos érzelmeit, a tárgyak többszerűsége és több emberekkel társalgás által, némüleg enyhíteni szándékozván — annyával valami népesebb helyre költözött; — ezen felől Zoltán Kálmán is fejedelmi barátjának véleményét bizonyos okokból igazolván, — de a teendők sokasága is, mely reája várakozott, szerelmi szenvedélyéről való kedvencz gondolkodásainak kevés időt engedtek; — azon erős feltétel után, hogy legyöztvén a pártútokeket, az özvegyet leányával, bár mellyik részében legyenek is az országoknak, felkeresteti: — megnyugodzott. — Mi-

után több napokat a meghalt királyné fenségés anyja végtiszteletének emlékeül — akkori szokásos mód szerint, egész királyi udvarával — gyász-ünnepésekben töltött — első erélyes tette volt az előbbeni kormány rendszert megváltoztatni, — annak más tért — és irányt adni; — mi által közte és hívei között a birodalom kapcsa szorosabb lón. —

De csak hamar félbeszakasztá bizodalmat gerjesztő czélszerű törekvéseit azon hírel, hogy a pártúto magyarok, Bánhidi László, és Póki Ferencz vezérlete alatt Fejervárt elfoglalták. — Péter gyorsan véget akart vetni ezen táborozásnak, felszólította tehát hírv bajnokait, a lehető leggyorsabb segedelemre. — Sikerült is Zoltán Kálmán fáradszorgalmának, példanélküli rövid idő alatt — egy minden tekintetben hatalmas fegyveres erőt fejedelmi barátjának lobogója alá öszvegyűjteni. — A roppant tábor személyes vezérlete alatt a fejdelem csakhamar a pártútokeket szemközti Baracsánál felállította; — hol tábor ütött — és miután elhatározta elleneit egy csapással megsemmisíteni, — hatalmokat végkép megtörni — tanácskozás végett híveit a sátorba rendelte. —

Az osztályok vezérei egybegyűlvén a fejedelmi sátorba, egy szível s lélekkel nyilvánították; de kivált Zoltán Kálmán szilárdul vitatta — hogy a megtámadási terv sikeres és biztos csak úgy leend, ha a pártútoke hadi terveit — kik dölyfös elbizottságukban azokat titkolni, már nem is látják szükségesnek — gyorsaságukkal megelőzik: — határozat lón tehát, hogy egy napi pihenés után, a véres munka megkezdetik. — Miután a fejdelemtől, mindenki a nekie rendelt hely elfoglalása iránt parancsát megkapta — kiki sietett — az egész napi erős lovaglás következtében fáradt tagjait, a meghatározott szűn idő elfolyta alatt, a következő véres munkára, nyugalom által erősíteni.

A csatát megelőző estve a láthatart terhes fekete viharos felhők boriták el — mi miatt az esthajnal, kora setétségé alakult — gondosan valának az ör szemek a véletlen megrohanás tekintetéből kiállítva, — most a láthatáron sürű vilákok cikázva, s egymást úzva a természet ama borzasztó — szép és egyszerű játékát megkezdék — mi közben távolról tompa döbörgéssel halatszott a fergeteg mindinkábbi közelítése. A két ellenséges táborban siri csend uralkodott, mivel mint két résznek szüksége volt a nyugalomra. — Magányosan ült a fejdelem pompás sátorában a holnapi nap megkezdendő véres csata tervébe elmerülve; a midőn egy szolgálatban lévő kamarás, nem csekély agodalommal belépvén jelenti miként egy idegen, ki az őrszemeken keresztül olly erős feltétellel vergődött, hogy nekie multhatatlanul kellek fonségeddel fontos tárgyban szólani; — jelenleg a sátor közelében várja az engedelmet, hogy fonségeddel beszélhessen.

— Had jöjjön visszonozá a fejdelem — minden becsületes járatban lévő embert ki szoktan halgatni. —

— Épen ez a kérdés uram király! felelé a kamarás. Az idegen külsője nem nagyon ajánló, öltönye talpig fekete, és szemrostélyát nem akarja felnyitni — sőt hangjában sincs az a bizonság, mely becsületes járatban lévő embernek sajátja. — Felséges uram! ha egy hírv szolgának alázatos tanácsát elfogadni méltóztatik — úgy utasítsa el fonséged az idegent — vagy engedje meg fonség! — hogy fegyveres embereket küldjek a sátorba.

— Kikötötte magának a szabad kíséretet? —
— Nem fonség! az idegen minden kíséret, és engedelem nélkül jött a táborba. —

— Jele hogy bizodalommal viseltetik erántam, — és én kérését megtagadjam? — azonnal bocsátassék előmbé, és senki ne mérészeljen az elő sátorban ólálkodni — személyem, éles szemem és biztos jó kardom által elége van biztosítva — fej csóválva, távozott a kamarás: — kívül telyes hatalmában dult a fergeteg: rövid idő mulva a szél süvöltése közé sarkantyú pengés vegyült — és az idegen belépett. —

— Ki vagy te? és mi kívánságod van személyünkhöz? — kérdé a fejdelem erősen szemmel tartva a belépőt.

— Egy szabad és független magyar nemes áll fonséged előtt — felelé ama: igen csekély alig észrevehető — reszkető, és bizonytalan hangal; — kívánságom fejedelmi kegye — de ezt is megakarom először érdemelni — e végből engedje meg fonség — hogy a holnapi véres csatában fonségeddel részt vehessek. —

— Azt teheted, ha akarod; ha hős tetteidnek tanuja leendek — biztosítalak hogy figyelmet el nem kerülöd, és nemes embert illető királyi jutalmam sem fog elmaradni — e végből kár volt magányban lévő személyünket háborgatnod; mivel ha csakugyan részt akartál venni a holnapi véres munkában figyelmet semmi esetre ki nem kerülendted. — Közelebbi ösméretsegeden örvideni fogok; most azonban távozz, és ne háborgass tovább terveimnek központosításában. —

— Azonnal engedelmeskedem fonség! ha még egy alázatos kerésem telyesítését megnyerem. —

— S az!?

— Engedje meg fonséged hogy én a holnapi csatában, válogatott háromszáz férfiaknak parancsnoka lehessen — és hogy fonségednek szokott harci köntösét és paripáját használhassam. — Istenem és lelmem üdvére esküszöm: hogy alázatos kerésem czélja fonséged java. —

— Különös ember! — de Péter a magyar király nem fukarkodik öltönyben és lóban; — menj Zoltán Kálmán tábornokomhoz, és vidd meg neki akaratomat — holnap a csata síkján közelebről megösmérkedünk. —

A fejdelem egy intése tudatta az idegennel, hogy távozását kívánja. — Különös ember mondá mosolyogva a kivály magában, valljon mi szándoka lehet? — ármánykodása nem sikerülhet — mert a hadi zajban, ha éles szememet elkerülné is, száz más szemek fogják lépteit figyelemmel kísérni — különben is hangja csak nem ösmertesnek tetszik. — Kevés szűnet után, mi alatt gondolkodni látzott, folytatta: — legyen bár ki — olykor a fővis között is virit egy nyájas virág szálacska; — történhet: hogy a temérek dudva között is nőhet véletlenül, az öszinte barátságának egy vékony kis ága; — szemmel tartván őt — kívánságát minden esetre telyesítem és lelkemből fogok örvideni, ha gyakori vissza élt bizodalmat ezen emberben, némüleg igazolni látandom. — Az elő sátorból egy kamarást beszolítván a fejdelem, Zoltán Kálmánhoz olly üzenettel küldendőt, hogy az idegennek, minden kívánságát telyesítse; — holnap korán reggel ugymond bővebben fogok vele értekezni. — Az idegen, minthogy a terjedelmes táborban járatlan lévén, sok kérdézősködés után látta meg Zoltán Kálmán sátorát — és a fejdelemtől küldött kamarás, csak nem egyszerre léptek be a tábornokhoz.

Eles szemekkel mérvén Kálmán, az idegen belépőt.

— Ön ugymond a fejdelem kegyelmét lát-szik birni — mivel ezen biztos ember által értesitettem, hogy ön kívánságainak, ha bár azok különöseknék látszanának is, mindenben eleget tegyek: — megvallom kandi vagyok azokat hallani — mindenek előtt azonban engedje meg ön, hogy ősi magyar szokás szerint, egy kancsó bort együtt kiürítvén, mint vendégemet tisztelhessem. — Elfogadom. — Önnek szolgálatában áll egy Alegri nevezetű olasz fiu, nemde tábornok ur!?

— Ugy van: egy a leghívsegesebb szolgálaim közül. —

— Ugy engedje meg ön — hogy azon hívséges szolga hozza felrészünkre a bort — ügyességéről sokat hallottam beszélni. —

— Ön nagyon jártas és ösmérsnek látszik lenni — legyen. — Alegri! — hozz bort! — de kérem tegye le ön nehéz fővegét. —

— Még nem — minekelötte magamat fedezném, először másnak kell magát természeti tulajdonságában mutatni. —

Allegri most két arany bilikomban bort hozván, egyiket a melyen Kálmán czimere diszlett, ura elébe tette.

(Folytatása következik.)

Sue Jenő bolygó zsidójának parodiája.

Nem sokára aztán — anno domini 1467 — Herodiás Esmeralda nevet vett föl s Párisban egy fiatal, csinos nemes urfival ismerkedett meg, ki de Chanteaupers Phoebus-nak neveztetett s XI. Lajos testőrei közt tiszt volt. Minden előtt, ki Hugo Victor „Notre Dame de Paris“ munkáját olvasta, Esmeralda sorsa ismeretes lesz; de azoknak, kik e könyvet nem olvasták, tanácsoljuk, azt minél előbb olvassák el — hogy — megtudhassák, mily szomorú véget ért a szép cigányfő.

Száz évvel Herodiástól elválása után Szepesibe, Abaujmegye egyik városkájába botorkázott be az örökös zsidó, mely már akkor is híres volt jó bortermesztéséről.

Kevéssel ezelőtt Ahasver barátunknak értéére esett, hogy öt vándorlásukat megunt csizmadialegény egy meszely ezen drágalatos isteni ital által írtóztató halállal mult ki:

Itt új remény mosolygott rá.

Betért s városához, egy itczét más után ivott meg, s egyéb baja nem lett hanem — egy csomó giliszta ment el tőle.

1534ben Nápolyt s Aetna hegyet látogatta meg, az utolsó csupán a végből, hogy az izzó katlanba salto mortale ugrást tegyen. Terve kivételére életunalom adott neki bátorságot. Beleugrott tehát a tűzokádó nyílásába. De senki sem kerüli el sorsát. Az Aetna, kinek gyomrában a zsidó csikarást okozott; kihányta őt s meghűlt lávarakásra fekteté le.

Hígdát vérral verte le kabátjáról s mangeszter nadrágáról a port s visszatért Nápolyba, hol egy jezsuitazárdában pénzért és szép szóért egy pár üvegese aqua toffánát vásárolt meg.

Felhörpönté a mérget, nem sokára aztán rettenetes fájdalmakat kapott s már azzal kecsgetté magát, hogy az örökös életen szerencsésen átesett.

De a csalóka remény most is tréfát űzött vele. A fájdalmak évekig tartottak, de a halál, az oly hön várt halál elmaradt, s a helyett hasmenés gyötörtte. Örökké élni s azonfelül tyukszem s hasmenés fájdalmakat szenvedni: valóban keservesebb a pokolkinoknál is.

Tizenhatodik század vége felé — Ahasver ismét honunkban kóválygott — azon fönséges gondolatra jött, a bakonyi erdőt meggyujtani. Mivel azon időben még nem léteztek tűzkármentő intézetek; tehát senkinek sem jutott eszébe, az erdőégest eloltani. Ahasver a lángokba rohant, de nagy szomorúságára elég jókor győződött meg, hogy ő — megéghetlen légyen.

Ezután az örökös zsidó az egész harmincz évi háboruban részt vett, majd protestánsok, majd katolikusok ellen harczolt; ma Gusztáv Adolf, holnap Wallenstein részén állott, kétségbeeső dühhe rohant az ellenséges lövészeknek, de mind hiába: a golyók szétpattantak vértzetén mint szappanbukorékok. Megbosszankodván, egy álglyuba mászott. Ez kilövetvén, egy toronycúcsra röpített, honnan — lehorzolt arczal jött le.

A harmincz éves háboru vége felé, — a bolygó zsidó akkor mint őrmester a Pappenheim ezredében szolgált, — arra vetemedett, hogy magát néhány száz pajtásaival együtt tűzknak által légbe röpítette. A borzasztó fellobbanás holdig lökte fel; onnan mint a léghajó esernyő által sértetlenül bocsátkozott le ismét a földre, hol minden pajtásait rutul megcsönkítva találta.

Erre jobb szeméből két, balból három könnyű törült le s egy órával később a veszfáliai békét írta alá.

Most az örökös zsidó mint királygyilkos próbált szerencsét. E végre Angolhonba ment s 1681 II. Károlyra egyedül azon reményben lőtt, hogy ezen páratlan gonosz tetteért négy vagy öt ló által fog szétszaggattatni. De az épen oly bölcs s kegyes Stuart a gonosz merényletet ostoba tréfának vette s megkegyelmeztvén a nyomorultnak, nyaktiló helyett, tébolydába küldötte. Midőn az örökös zsidó ezen reményében megcsalatra látta magát „God save the King“ dalt éneklé el, s tovább utazott.

Francia lázadás idejében Párisban volt Ahasver. Hogy minél hirtelenebb menekülhessen meg életétől, Julius 25kén 1792 a Concordia piacra állott ki s egész torokból kiáltozta: „Vive le roi!“ Rögtön megkaparitatott, börtönbe s onnan minden vizsgálat nélkül nyaktiló alá hurczoltatott. De óh csoda! tíz fej esett el, csak az övé maradt meg vállai közt.

— Ember, ki vagy te? kérdeze a bakó.

— En a bolygó zsidó vagyok, felelé a szerencsétlen.

— Oktondi, miért nem mondottad meg azt nekem mindjárt? mondá Sámson mester s egy szippanat barnóttal kínálta meg.

Ahasver egyet szippantott s ptrüskölt.

— Egészségére: mondá a hóhér s letaszítá az állványról.

1828dik év tájban az osztrák fővárosba érkezék meg az örökös zsidó s Kuvik név alatt vieni színháznál mint hosszereplő állott be, meglévén győződve, hogy a német színházi évkönyvekben oly szerfölött dicéretesen ismeretes Carl igazgató azon férfiú, ki örökös életét jóval megrövidíteni képes légyen. A szánakozásra méltó ember azon bizonyos reménnyel kecsgetté magát, hogy lehető legrövidebb idő alatt a nyargaló aszkóiban haland meg. A bolygó zsidó először mint Ahasver hallatta magát Klíngemann hasonnevű szomorjátékában s mint garascsináló Löbel, tessa ismeretes bohózatában „a mi üzletünk“, s mindkét szereppel oly szerencsés volt, hogy azon estétől a közönség kedvence lett.

Nem sokára aztán Temesvárról levelet kapott következő czím alatt:

Nemzetes Kuvik urnak, bolygó zsidónak s első hosszereplőnek a cs. kir. kiválts. Wien melletti színháznál Bécsben.

A nem bérmentes levél tartalma eképp hangzott:

„Nagy örömmel olvastam a bécsi színhájság utolsó számában, hogy te nem régtől óta Carl igazgató színházában vagy. En is, szeretett régi barátom, 1780 óta színész, s husvét óta, mint Kosz kisasszony, a fiatal szertőnek, első tragikus hősnék s őszinte szobaleány szakmában az ugy nevezett helyibohózatokban itt Temesvárról felfogadva vagyok, s — a nélkül hogy dicsekvő volnék; bátran mondhatom: annyira teteszek, hogy minden este 11—13szor is zajosan előhinak. Tegnap este zsufolt házban mint „Gurli“ léptem föl, ma este mint „Orleansi szűz léppek föl, s holnap a „pipere-készítő“ fogom játszani. Egész Temesvár (ezen barátságos városnak van kórháza, több katona-laktanyája s zárdája, 15,000 lakosa, kik közt néhány jól magabíró zsidó találtatik) lábaimnál fekszik s hódol sokoldalú elmetehetségeimnek. Mind a mellett minél előbb jobb hivatalra szeretnék innen menni. Ha állásom javításában valamit tehetsz, tedd meg: régi szeretett barátom. Beszélj Carl ural; talán eleve pár vendégszeretet eszközölhetsz ki nála számomra. Azonfelül igen leköteleznél, ha oly jó lenni akarnál, rólam egy kis tudósítást küldeni a színhájság irónak. Mivel én sokat olvasott lapjának előfizetője vagyok, bizonyosan fog anynyi sziveséggel viseltetni s tudósításodat fölveszi.

Minden viszonzószolgálatra késznék találok a téged örökké szerető Kosz Herodiást.

U. i. Ha 14 nap alatt nem kapok tőled feleletet, gőzkocsira ülök s Bécsbe repülök hozzád.“

Ezen levél tartalma egész valóját megremgettette. Azon igazságos félelemben, hogy régi ba-

rátneja, ki 1780 óta az őszinte Gurli játssa, fenyegetését véghez viszi: még az nap összefűzte iszákját s — elszökött.

Két év mulva a Wien mellett színháztól titkos elbucszása után lipcei uton a világhírű Mückern-be ért, mely a Moszkvából Párisba vezető nagy országot mellett fekszik.

Ide kevéssel ezelőtt bizonyos Morok Ignác egy igen talányos fickó, ki — isten tudja miért — profétának neveztetett: érkezett meg. Ő a fejér sólyom, mely akkor még nem is létezett, czímer alatti vendégfogadóban lakott s állatsereglet tulajdonosa s orosz királyi engedményezett kutyakomodia vállalkozó volt.

Morok 40 évet tul haladt, közép termetű s példátlan sovány férfiú volt. Egy hosszú, vérpiros, fekete bélésű bundakabát fődte be testét tetőtől talpig; a természetől feje bőre, a fiatal korától óta folyvást folytatott vándorélet által feketebarna lett; orra keskeny, szegletes és kónya volt; kiálló pofacsontjai mellől egy hosszú, impertinens szőke szakál lógott le, melyet csaknem fejérnek lehetett mondani. Képzelnék magunknak egy feketebarna legényt hófehér szakállal, s valljuk meg, hogy ily csodálatos szenteket csak Sue Jenő agra szülhetett.

Morok épen állatsereglete közt mulatott, s épen egy nőstény uszkárt, négy lábú Taglioni-ját, cachucha tánczra tanított: midőn az orosz-lán ordítani kezdett.

— Hallgass, Judás! mondá az állatszeliadó s lovagvesszőjével barátságos legyintést adott a csahos orosz-lán orrára.

Erre a tigris kezdett ordítani.

— Csitt, Kain! kiálta Morok s a tigris is kissé megütötte.

Hirtelen egy harmadik, mondhatlan mérges ordítás hangzott.

Majd hallgatsz, Tod! felkiált az állatfékező s a fekete párduczot is megsiptette vesszőjével.

Judás, Kain és Tod most borzasztó hármasdalt kezdettek ordítani, agy hogy még a hyanának is ijedtében fölberzenkedett a szőre.

Ezen pillanatban egy vén katona lépett be az állatbódéba.

Kicsoda ön? kérdeze Morok a proféta.

Nevem Dagobert s épen most jövök Orosz-honból.

Mit akar?

Meghalni, kedves ur!

Miért?

Mivel nem akarok tovább élni.

Mivel szolgálhatok? kérdeze az állatszeliadó. Önnek vadállatsereglete van s...

Kutyakomediája is. Ön hihetőleg recensens, s talán szabad bejegyet (Freibillet) kíván?

Nem, uram, nekem más kérésem volna.

Mit kíván?

En ön becses vadállatinak valamelyike által szeretnék minél előbb összeszaggattatni.

Ugy hát épen jókor jön Idők és kereset mindig rosszabbak lesznek; szegény állataim már 8 nap óta egy falat húst sem kaptak; rettenetesen éhesek s nagy étvágyal fogják önt felfalni.

Adja isten! sohajtott a katona. Vadállatai közül melyik a legdühösebb?

Tod, a fekete párducz.

Engedje meg, hogy kalitkájába másszak.

Tegyen ugy, mintha ur volna e háznál, mondá Morok a proféta s kezeit dörgölte örömben.

Dagobert be ment Tod kalitkájába. A fekete párducz ugy tátotta ki száját, mintha látogatóját szőröstől bőrostól akarná elnyelni.

A megváltás órája ütött, örvende magában Dagobert.

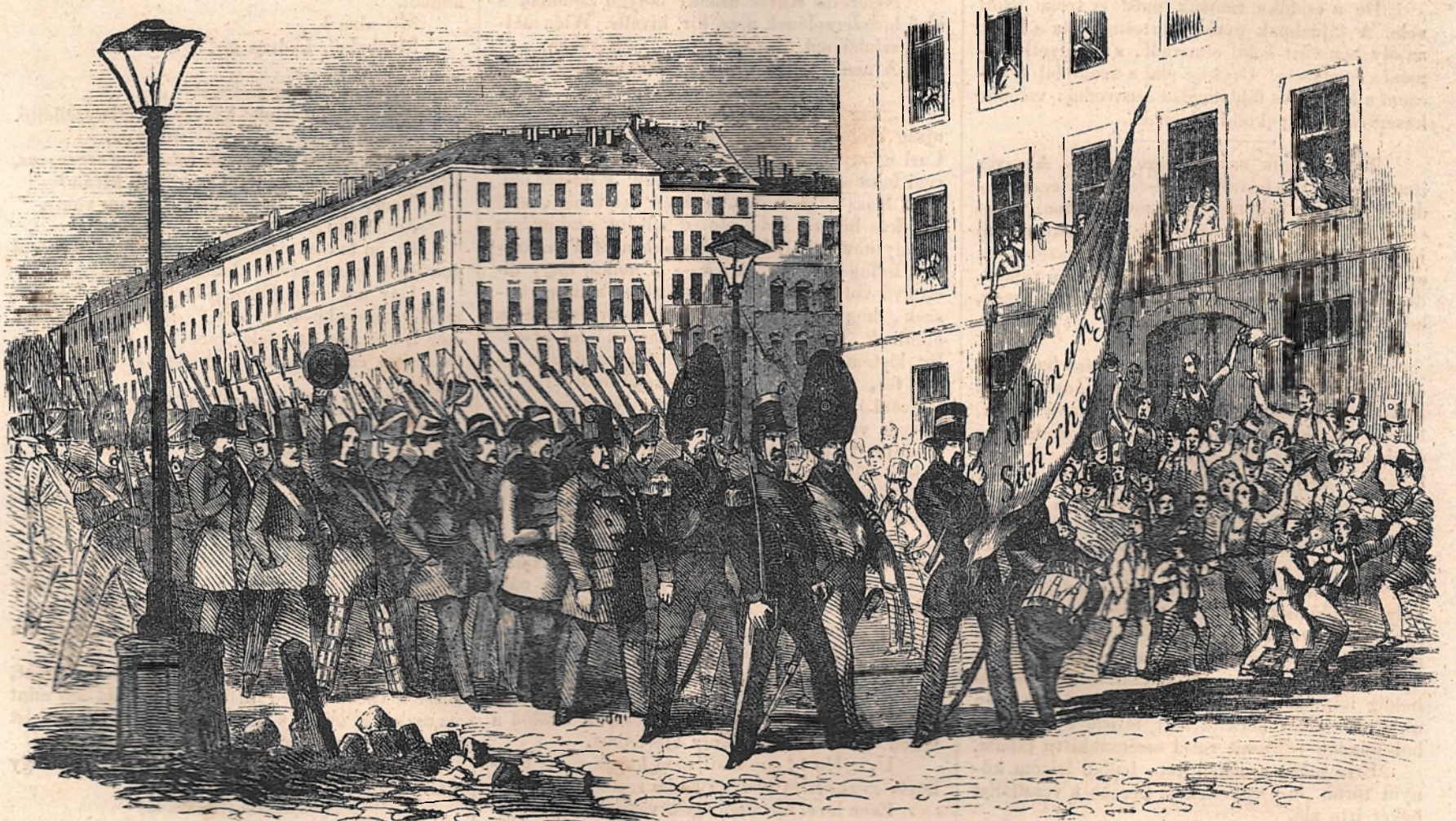
De fájdalom reménye itt is füstbe ment, mert a vadállat igen hirtelen oly szelid lett mint az uszkár (Padli), s noha 8 nap óta egy falat húst sem evett, még sem akart martalékába kapni.

— Menykövet! dumogá Dagobert, s egy kalitkából a másba ment.

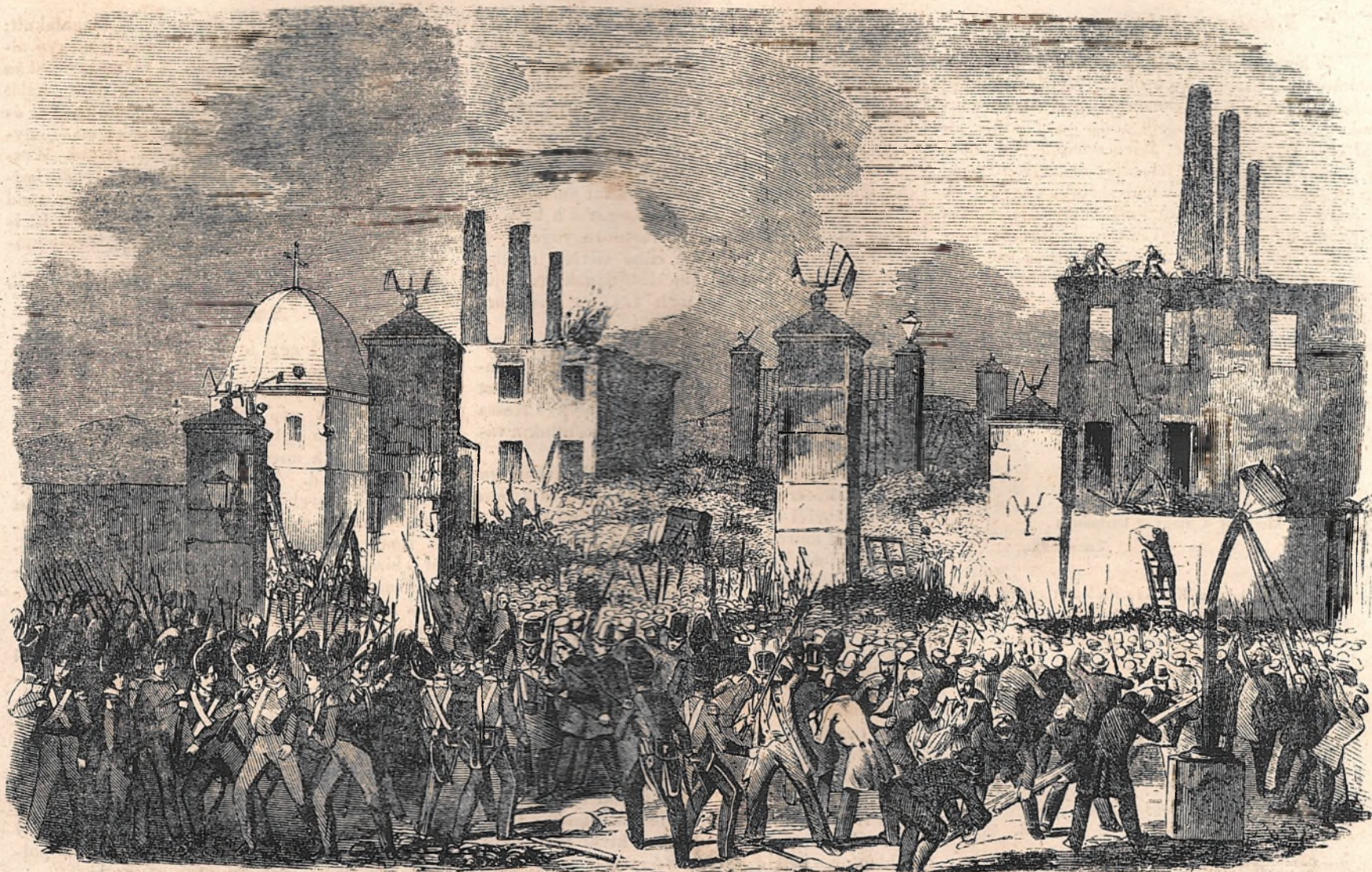
(Folytatása következik.)

T. Farkas Károly ur a pesti 12 pontot magyarázza a polgárságnak a városháza udvarán Debreczenben.

A bécsi nemzeti-őrség járőre Martius 14kén.

A Mariahilf vámvonal szétdulása Bécsben Martius 13kán.

Torlat Párisban nép győzelme után.

Lázadási-jelenetek.

A lázadási jelenetek annyi, noha főbbayiro szomorú tevényeket nyujtnak, hogy azokat részint tanulságul a korszellem folyama ellen uszók-nak, részint különösségeik miatt eset s rajz által örökíteni érdemes. Jelen számunkban ismét a mostani mozgalmak jeleneteiből merített tevények ábráival szolgálunk t. olvasóinknak. — Egyik rajzunk a debreczeni mozgalmakat mutatja. — Más rajzunk a bécsi nemzeti-őrségnek járórét (patrouille) ábrázolja. — Harmadik ábrán szemléljük azon jelenetet, midőn a bécsiek Martius 13. a Mariahilf vámvonalat szétdujják. — Negyedik képünk Párisban a nép győzelme után egy torlaszt ábrázol.

Bács megyei öröm dal.

Él a magyar áll Buda még,
Köszönjük ezt neked jó ég;
Most lesz fényes Buda vára,
Mert ott a magyar kormánya
Tündöklök.

Áld meg Isten Királyunkat,
István kedves nádorunkat;
Gróf Battyányi szemünk' fényét,
Feltámadt hazánk reményét
Valaha.

Szét tört a magyar' bilincse,
Szabadság a magyar kincse;
Élj hazám! hazák' hazája!
Ezt zengje a magyar' szája
Még csak él.

Fényljen örök dicsőséged,
Ne is legyen soha véged;
S ha török az ég' kereke,
Te légy utolsó cserepe,
Áldjon ég.

Kossuth a magyar' nemtője,
Áldja meg a teremtője;
Mondjon magyar örök hálat,
Meggönyögtet terhes válát
Általa.

Kossuth kedves polgár társunk!
Bú terhelve soh' se lássunk;
Fogd fel buzgón ügyeinket,
Arra kérjük teremőnket
Áldjon meg.

Ujdonságok a politika terén.

Magyar- és Erdélyország.

Poson. A megalégyületlenség, melyet a múlt hó 29dikén leérkezett kir. leirat okozott, nyilvános demonstratiókat szült, még az nap este az ifjuság auto de fe-t tartott fölötté a sétatéren. Ez ellen nincs mit mondani. De egy csoport fiatal ember, részint nemzeti örök, kiknek hivatásuk, a személy s vagyon bátorsága fölött örködni, Mesk o bárónó lakába rontott, hol Zse d é n y i udv. tanácsost vélték megtalálhatni, s ott, megfeledekezvén a gyöngye nőnem iránti illedelemről s gavalléri tekintetről; rútul gazdálkodtak. Mart. 30diki kerületi ülésben e történetről Széchényi gróf, Deák, Szentkirályi, Bónis roszalva beszéltek, s mindenkit erélyesen de egyszersmind atyailag kérve rendre szólítottak fel. — A nép képviseleésről javallat a kk. és rr. országos gyűlésébe is átment, azon lényeges változással, hogy a capacitások részéről semmi birtokqualificatio nem kívántatik.

Mart. 31. este a független felelős magyar közgyűlés (ministerium) alakítása iránti k. kir. leirat alsó táblánál kitörő tetszés közt olvastatott fel s azonnal kerületi taglalás alá vétetett.

Gr. Battyány L. közgyűlélnök kijelenté, hogy ezen kir. leirat értelmében közgyűlést alakítani s azt ő fölsége elibe terjeszteni kész. Aztán a felolvasott leiratot Deák Ferencz, Kubinyi F., Kossuth L., Lónyay Gábor, Szentkirályi M. s Bónis értelmezni kezdték.

Április 1. délben a törvényhozó testület tagjai a hg. Grassalkovics féle palotához indultak. Az utcák bémész nép csoportokkal valának kihimezve, minden arezon örömsugár s a kivított szent szabadság mennyei érzete ragyogott. A diszmenet nádor ő fensége elibe sietett, nemzet háláját vivén honunk légdicsőbb fiának érdemjuttalmul; mellyet Kossuth Lajos gyönyörű szavai tolmácsolának.

Pest, Mart. 30. Legujabban a határszélekről jöttek küldöttségek: jelentők, hogy irántunk rokonszenvvel viseltetvén; hozánk örömet csatlakoznak. Tegnapelőtt pedig Szentés és Kassa városok hasonló szellemű levelei olvastattak a választmányban.

— 28kán a városunkban levő első bíróságu és fel-váltótörvényszékék latin köriratu és 2 fejű sasos pecsétei elfoglaltatván, Nyári indítványára a nemzeti muzeumnak antiquitásai közé tétettek, miután előbb beráspolyoztattak volna.

— Ugyanaz napi éjjel Budán alól felföldötetvén, hogy egy hajón puskapor szándékolatik szállítatni: miután erről az itt levő két miniszternek tudomása nem vala; a nemzet-őrség által lefoglaltatott.

— A szabad sajtó élénken működik. Csaknem óráról-órára kerülnek ki új meg új röpiratok, buzdító költemények stb. É napokban fog megjelenni Magyar Mihálnál: „Forradalom napjai“ című munka, s egy „Forradalmi szikrák“ föliratu költemény. — Az időszi iratokban is több rendbeli változások történtek Martius 15ke óta. A már említett új lapon kívül Szenvey a boldogtalan csillagzatu Híradó szerkesztéséről lemondva; azt most valami Vida vagy Vidra vette át, ki valami vízi lakos lehet, miután a száraz földi nagy mozgalmakról oly keveset tud, hogy a hazánkban történeteket csak holmi schneiderbillionak, néhány poéta demonstratiójának nevezi. Bon soir, monsieur Vidra! A „Nemzeti ujság“ ellenben, mint a P. Hírlap mondja: mint conservatív aludt el s mint radical kelt föl. Az életképeket ezuntel Szókai és Petőfi együtt fogják szerkeszteni.

— A „szabadság terén“ a nagyszerű események emlékeül oszlop fog állittatni, ez egyszerű fölirással: „MARTIUS 15ke.“ Helyesen! nem egyesek nevei fognak ez első szabadsági emlék által örökítettetni; de a szellem, melly az egész nemzetben olly erélyesen működik.

Ungvár, April 1. A szabadság kora városunkban is lelkesedéssel üdvözöltetett. — Nádor ő fonségének mint korunk történetében legfényesebb és szilárd férfias Bécsbeni eljárása, — hangos örömmre buzdította városunk csendes lakóit. — A Batthyányi féle ministerium eránt való bizalom is; nem különben, az új igazgatás szabályainak pártolása naponként növekszik erőben.

— E napokban egy német sogor, városunkban lakó becsületos polgár — értesülvén a bécsi mozgalmakról — német rokonainak császárak eránt, illetlen magok viseletüket, roszalván — minek következtében — iszonyatosan elkeseredve, főbe lötte magát; — e már aztán fejdelem eránti példás hűség!!! —

— Egyébiránt az átalakulásnak első bódító öröme csilapodván, városunk polgárai csendes nyugalomban folytatják napi foglalatosságukat; — e dicséretes nyugalmat azonban m. h. 29. esve fél 9kor történt tűzvész okozta harangok zugása háboritá meg némüleg — négy ház lett pharahn külvárosunkban, a lángok dulása által parázs hamuvá.

Esztergomban is fenlobogtatják a reform zászlóit, mintegy felvillanyozva a Mártiusi napokban itt is a városháznál ő népgyűlést tartottak, a háromszínű lobogót a vár legmagasb fokára, a vármegye és város házára kitűzték, s a békés átalakulás öröme minden keblre nemzeti rózsát és minden előkelő házra nemzeti lobo-

gót tűzött. A nemzeti őrség itt is megalakult, már gyakoroltatnak is fegyverben, a megye alispánjai is beiratták magukat. A vármegye 28kán szinte közgyűlést tartván szabad ég alatt, hálát harsogott jó királyunk, s kedves nádorunknak és bizodalmat az új kormányférfiaknak; mi főjegyzők remek tollával föl is iratott. Irtunk Wesselényinek is mint a szabadság első rendű bajnokának üdvözetet. Különben csend és rend uralkodik környékünkben. A zsidók ellen itt is fölfermedtek ám: sükerült azokat még is szép szóval lecsillapítani.

Ausztria.

Bécsből egy levél jelenti, hogy vasárnapra menő éjel az ottani kormány által kiadott sajtótörvény Freiong téren szörnyen fölindult tömérdek nép jelenlétében megégettetett. Hihetőleg ezen sajtótörvény is ollyan szabadelvű lehetett mint a miénk volt.

Mailand. Az ujonnan kinevezett postaigazgató körlevelében ez foglaltatik: „Epen most tudul kapu felé a nép Radecky behozását látni. Radecky elfogatása következő közlemény által is bizonyittatik. A „Gazetta di Venezia“ rendkívüli melléklapja múlt hó 25éről következő Mártius 23kán reggeli 7 órakor Seremide-ben kelt levelet közöl. Ma reggel Mantuában egy sürgöny érkezett meg az austriai hadseregnek Milano előtti megveretéséről s lefegyverzéséről s Radecky főtabornok elfogatásáról. A dolog ekép történt volna: a milano környéki parasztok csoportokba gyülekeztek össze, midőn a vészharangozást meghallották; a milánói hős népség egyszersmind kirohant a városból s oly hevesen rohantak a katonákra, hogy az előőrök mihamar megszalasztak s az előhadak Brianza hegyiségekbe vonulni kénytelenítettek, hol az utánnok szagulozó polgárok Radeckyt fogollyá tevék.

Lombardia többi részeiből jött tudósítások szerint a lázadás egyetemi. Bergamo és Pavia a nép kezében vannak; Rainer alkirály fia, ki Bergamban parancsnokolt, fogva van.

A milánói köztársaság ideiglenes kormányának rendeletei s hirdetményei mindig ezen szavakkal végződnek: „éljen Olaszhon! éljen IX. Pius! A milánóiaknak az osztrák őrseregen öt napi harez után kivított véres győzelme (nosta sanguinosissima lotta) egészen tökéletesnek rajzoltatik. Milánóiak mondják: az osztrák sereg Olaszhonból kitakarodni készül, hogy soha többé vissza ne jöjjön s a havasok mögé menjen, melylyeket az isten idők kezdetétől óta Olaszhon határának tűzött ki.

Botzen, Mart. 25. Velenceze San Marco köztársaság neve alatt köztársasággá alakult. Pálffy polgári kormányzó s Zichy város- és erősségi-parancsnok a fölzendültek főnökeivel alkuhozásba bocsátkozván, az austriai sereget a városból kivonták. Hadiszereket s pénztárat maguknak tartották meg a velenceiek. Az egyeség végrehajtója gróf Zichy parancsnok mintegy tüzul ott maradt. Treviso is köztársasághoz csatlakozott. — Jókör reggel utazott a városan keresztül a Modenai herczeg Parnai herczeg kíséretében: de mindketten gyalog. A lombard-velencei alkirály is elutazott Némethonba.

Tyrol. Trientben a nép megrohanta a kormány-épületeket s mindent szétrombolt. Tanács által egy fölírast tétetett föl, melyben Lombardiához csatlakozását kívánja.

Chur, Mart. 26. A számos, ma általam olvasott magánlevelekben azon borzasztó s mondhatlan kegyetlenségekről irnak, melylyeket az osztrák német katonák, nevezetesen a horvátok a népesség, vének, gyermekek, asszonyok s hajadonok ellen elkövettek. Ha az őszhangzó tudósításoknak csak fele is igaz, tehát a barbár csordák nevezet még igen is kímélő. — No horvát atyánkfiai!

Külföld.

Pétvárból (Oroszhon) múlt hó 10kén kelt levél szerint ott a legnagyobb ingerültség

uralkodik, a császárra utczaközépen lóttek s a golyó kalapján ment volna keresztül. A császár azonnal visszatért palotájába, hol a város ellen legfenyegetőbb rendeleteket koholja.

Város. Lajos Filep exkirály megszökése az itteni hírlapokban csak most közöltetik, s Párisból elutazása egészsége helyreállítása végett történtnek mondatik. Ez már igazán orosz rendőri nyíltszívűség!

Róma. Mart. 12. Azon napon, mielőtt a jezsuitáknak Rómából kimenniök kellett, rendök egyik tagja templomukban még utoljára menyőrgő predikációt mondott, mely többnyire vén asszonyokból álló halgatósága közt rémülést s nem sokára a városban nyugtalanságot okozott. Ezen derék ember a bűnös világot egék minden büntetéseivel fenyegette s egy gyilkossággal, tüzzel-vassal pusztítással, erőszakoskodással, gyalázzal teljes jörendőt s a világ végtomlását jósolta. — A pápa saját személye számára csak 600,000 scudit kötött ki az állam jövedelméből.

Sardinia, Mart. 24. Az „Olaszhon kardja“ című ujság lap következő hirdetésnyét foglal magában, mely Austria elleni hadüzenethez hasonlít: „Mi Károly Albert Sardiniai király a s. t. Lombárdia s Velence népei! Olaszhon végzete érik; szerencsésb sors mosolyg most a letaposott jogok bátor védőinek. Törzsszeretéből, az idők felfogásából, kívánataink összességében egyesülünk azon egyhangú csodálkozással, mellyel nektek Olaszhon adózik. Lombárdia s Velence népei! Fegyvercink, mellyek határszéleiteken már akkor egybegyültek, midőn ti a dicső Milánót megszabadítottátok, jőnek most hozzátok, hogy további próbáknál segedelmet nyujtsanak nektek, minőt testvér testvértől, barát barától vár. Mi igazságos törekvéseket gyamolítani fogjuk, azon isten segedelmében bizván, ki nyilván velünk van; azon istennek, ki Olaszhonnak IX. Püst ajándékozta; azon istennek, ki oly csodálatos ösztönökkel Olaszhont képessé tette, hogy maga magáért cselekedjék. S hogy nektek az olasz egyetértés vélekedését kül jelek által is megmutassuk: parancsoljuk, hogy seregeink, midőn a lombárd-velencei tartományba lépnek, Sardinia czimerét a háromszinű olasz lobogóra tüzzék fel. Turin Mart. 23. Károly Albert. — S csakugyan azt rebesgetik, hogy a sardiniai király 30,000 fegyverest 45 álgyuval két fia parancsnoksága alatt küldött volna segítségül a lombárdiaknak. — Egyébiránt minden nyilatkozatok azon gondolatra mutatnak: Olaszhon egyesülése a pápa elnöksége alatt.

Nápoly. A király szörnyen csügedt állapotban van, mindig sír, sárgaságban szenved s zárdai magányba kívánczik.

Oroszhon. Pétervár, Mart. 15. Minden szabadságos katonának Aprilis 1—13 ezrednél megjelenni kell. Az ujonczállítás szorgalmasan folytattatik. Az ujonczok és heparancsolt szabadságosak mintegy 300,000 emberrel fogják az activ hadsereget szaporítani. Mihelyt a tartalék hadcsapatát alakult s a hadsereghez csatlakozott, azonnal Lengyelhonban központosul. — Kalischban s az egész határvonalon 30,000 orosz katona vonatik össze.

Berlin, Mart. 25. — Porosz-lengyel határszéleken kozák és baskir csoportok szaguldoznak; mögöttük számos gyalogtömegek ütköztek készen állnak, minden pillanatban Némethonba rontandók.

Frankfurt, Mart. 26. Még itt is oly nagy a porosz király elleni gyűlölség, hogy a „porosz király“ című vendéglős kénytelen volt czimerét levenni.

Legujabb hír!

Pesten épen most mindenféle hírek szalognak a porosz királyról; nemelylek szerint a berliniek elkergették, mások után ablakon vetették ki, s ismét mások szerint megölték volna Kinek kell hát hinni? Orosz czárról is azt írták az ujságok, hogy betegségéből fel nem gyógyulhat, hogy meghalt, most meg rálóttek.

Abauj-kassal napl események.

Martius hó 23dikán a 2dik nyilvános közgyűlés úgy mint az első, hely szűke miatt a városi nagy táncsteremben tartatott, mellyet is reggeli 11 órakor elnök helyettes bíró Rimanóczy Ferencz rövid üdvözlő beszéddel megnyitván, legelőször a mult közgyűlés jegyzőkönyve meghitelesítetett. Ezután olvastatott nádor ő fenségének a hatósághoz intézett levele, melyben tudtul adatik: hogy ő fensége a királytól nyert hatalmánál fogva (éljenezés) a közügyérelnöknek kinevezett Battyányi Lajos grófot (szünni nem akaró éljenezés) egy felelős magyar ügyérség alakításával megbizta; ennek folytán olvastatott a közügyérelnök urnak (éljen) a város bírójához írt levele, melly által neki felelőség terhe alatt a béke, rend és csend fentartása kötelességül tétetik. Farkassányi Sámuel közakarattal elfogadott indítványára a király ő fenségének s nádor ő fenségének köszönő, a közügyérelnöknek pedig üdvözlő felírás fölterjesztetni határozatott. — Bokrányi János az ifjuság nevében kinyilatkozatta, hogy a zsidók elleni uralgó ellenszenvből ne tán támadandó kellemetlen összeütközésekben semlegesen viselendi magát, s minden igyekezetét továbbra is a béke és csend fentartására fordítandja. Ezután olvastatott a zsidóknak kir. városokból vagy legalább városunkból leendő eltávolítása iránt Soltész János által több polgárok nevében beadott kérelmezése (petíciója), melly is majdnem közhelyesséssel (?) elfogadtatván, annak az országgyűlésen leendő előmozdítása követünknek utasításul adatott, s évvel a közgyűlés némi ingerültség közt elnöki leg szétosztatott. Egyébiránt a kedélyek jelenleg egészen megnyugtatták, a zsidók irányában semmi kihágás nem történt, hogy nekik kokárdát nem szabad viselni, az ellenkezőből könnyen támadható ingerültség lehetősége eltávolítása tekintetéből az állandó választmány eszélyes határozata. Mint halljuk, majd valamennyi háztulajdonos aláírással arra kötelezte magát, hogy a zsidóknak ezentul szállást nem fog adni, s e szerint előbbi számunkban a nyilvánosság utján előhozott indítványunk életbe léptetett. Délután 4 órakor az ifjuságnak Forgách grófnő ajándékozta nemzeti háromszinű lobogó hatóságilag ünnepélyesen a városház előtt lelkes szónoklatok közt átadatott. — Mart. 24kén Kelcz István megyei másod alispán szállásáról indult ünnepélyes menettel zene kíséretében s ezrek jelenlétében legközelebbi kisgyűlés határozatánál fogva a nemzeti lobogó megye házára örömrivalgások közt kitűzetett. — Mart. 25. reggeli 11 órakor megyei kis gyűlés tartatott, melly alkalommal elnöklő másod alispán a városi állandó választmány szóbeli megkeresése folytán holnapi napon a szerencsés események dicsőítésére, a kivívott magyar szabadság ünneplésére reggeli 10 órakor a székegyházban tartandó Te Deumra leendő megjelenésre a megye rendeit hazafiulag meghíván, a rendek ezen meghívást szívesen fogadva az egyetértés s törvény előtti egyenlőség nagyszerű eszmék életbe léptetésök tettelegesen bizonyításul abban állapodtak meg, hogy Te Deum előtt a városháznál összegyűlni s innen díszes menetben egyesülve a városi hatósággal az isteni tiszteletra menni fognak. Ez nap, az utcák szögletein veres krétával tett felírások által a bujtogatók azzal fenyegetőztek, hogy éjeli 10 órakor a város több helyen felgyujtatni fog; mire az állandó választmány rögtön összeült s minden erre szükséges rendelkezéseket megtett; az örök megkettőztettek, a külvárosokba lovas járőrök (patrouille) rendeltettek, s a t. — azonban, mint mi teljesen hittük is, a bujtogatók fenyegetőzéseket valószínűsíteni nem merték. — 26kán reggeli 10 órakor az isteni tisztelet nagyszerűn megtartatott, a polgári őrsereg 3 üdvölvést tett, mit a taraczkok durogása ismételve viszhangoztatott. Este az egész város kivilágítottatott, s a tanuló ifjuság nagy fáklyás zenét rendezett. — Ugyanez nap reggeli 9 órakor rövid ideig (3) közgyűlés is tartatott, a város több napok óta jobbjait már urára nem hajtja, a közteherviselés, urbéri viszonyok megszüntetése s papi tized iránti a követ által meg-

küldött törv. cikkek közörömmel fogadtattak. — 28kán megyei rendkívüli közgyűlés tartatott első alispán Patay Sámuel törvényes elnöklete alatt; az administratorokkal igazán úgy vagyunk, mintha azok soha nem is létesültek volna — a revoir-t csakugyan nem mondjuk nekik E közgyűlésben hasonlólag, mint a városnál, a béke s rend fentartására helyben működő állandó választmány neveztetett, a tisztviselők kötelességeik teljesítésére felelőség s hivataluktól felfüggesztés terhe alatt utasítatván. — Koronás királyunknak s nádor ő fenségének köszönő, közügyérelnök urnak pedig üdvözlő felírás iratni rendeltetett. A terem tömve volt hallgatókkal. Este 9 órakor a megyei rendek nagy fáklyás zenét rendeztek; a megyeház előtt összegyülekezvén, ott az első alispán Patay Sámuel másod alispán Kelcz Istvánnak a nemzeti háromszinű lobogót átadta, ki is azt „éljen“ kiáltások közt kezébe véve, a menet városháza felé indult, hol már azt a város helyettesbirája Rimanóczy Ferencz a nemzeti lobogót kezében tartva várta, a zene elnémult s Jakabfalvay András mint szónok jeles szerkezetű beszéde fonalán a várost egyesülésre hatást előidéző szavakkal felszólítván, erre a bíró alkalomszerűleg s velősen felelve, az egyesülés s egyetértés tanuságul a két hatóság törvényes elnökei roppant „éljen“ kiáltások közt kezét fogtak. Eljen az egyetértés és egyenlőség! Eljen a király! Mellyek után a bíró a nemzeti zászlót kezében lobogtatva a sorba lépett s így egyesülve a menet a nagy utcát, ezerek kíséretében, zene mellett körüljárta; 29kén a közgyűlésnek vége szakadt. Valamint a városban úgy a megyében is mindenütt legnagyobb csend és rend uralkodik, a parasztjág általában minden felakadás nélkül uri munkáját szívesen végzi s több helyeken nyilatkozatok a nép méltó becsületére valnak.

Mart. 30. A nemzeti őrsereg még sem alakult, mit több, sőt számos okoknál fogva nem helyeselhetni, mindig egy helyen maradni s pangani többé nem szabad, polgári bűn hasonlókban, — jobb mindig meglepni mint meglepettezni. — 31kén a közügyérség alakítása iránt érkezendő kegy. kir. válasz felől különféle beszédek halhatók valának, tartalmára feszült figyelemmel van mindeuki, s azért a nyugtalanság nagy. — Apr. 1. megyei kisgyűlés tartatott, mellyen többek közt Jakabfalvay Ferencz azt terjesztvén elő, hogy az úgy nevezett új rendszer országosan kívánt egészbeni megbukása folytán a soha törvényeseknek nem ismert főispáni helytartók hatásköre megszűnván, annál fogva indítványozá, hogy a megye főadószedője a megye eddigi főispáni helytartónak ezentuli fizetése kiadásától határozatilag tiltassék el, melly indítvány elben közakarattal elfogadtatott, mivel azonban erről rendelkezés a kisgyűlés köréhez tartozandónak lenni nem találtatott; annak további tárgyalása s mindenesetre ez iránt hozandó határozat a legközelebbi közgyűlésre elhalasztatott. — Reggeli 11 ór. 4dik nyilvános közgyűlés tartatott, melyben a mult közgyűlések jegyzőkönyveik meghitelesítettek — ő főségének küldendő köszönőfelírás átküldése, Jakabfalvay Fer. indítványára, az aggodalommal várt k. leirat megérkezéseig felfüggesztetett — az állandó választmány tagjai esküvel lekötötteti rendeltettek; — nem különben elhatározatott: hogy a közügyérelnök urnak küldendő levélben ezen kitétel használtassék: „hazafiul tisztelettel maradtunk méltóságodnak elvokoni s honfitársai.“ Apr. 2kán reggel olvastuk a független magyar ügyérség alakítása iránt m. h. 28. kelt s király nevében kiadott, csak messziről sem kielégítő, sőt ellenkezőleg mindenki kedélyét a legméltóbban ingerültségbe hozott ominosus választ; — 9 ór. az 5dik nyilvános közgyűlés vevé kezdetét. Nemelylek iratok hitelesítése s a választm. tagok megeskete után olvastatott a főnebbi legkedvetlenebbül fogadott királyi válasz. Zsedényi név olvasásakor „vesszen el“ a terem minden oldaláról sűrűn hangzott. — Ma vala a Te Deum az ágostai vallást követők templomában tartandó: majd közakarattal az kívántatott, hogy a mai ünnepély egészen maradjon el; azonban Farkassányi Sám.

előterjesztésére és Mihalyi Kár. okadatolt felszólalására abban lön a megállapodás: hogy igen is elmegyünk a templomba, de nem Te Deumra, hanem az istentől erőt kérők az illetén könnyen bekövetkezhető veszélyek győzelemmel elhárítására. — Továbbá Mihalyi Kár. a fegyverek kiosztását, alulirt a nemzeti őrség valahárai teltleges alakítását sürgették; — mindkettőnek mielőbbi sikeresítése az állandó választmányra sürgetőleg bizatott — s evvel csendben az isten házába mentünk, hol először, mióta a lutheránus templom fenáll, magyar hangok zengedeztek isten tiszteletére. — Este 6 óra tájban mintegy 2—3000 ember jelenlétében a nagy piacon, melly ez alkalommal „szabadság terének“ kereszteltetett el, a főnebbi álleirat (lehetlen hinnünk, hogy jó királyunk abba beleegyezett volna) Metternich, Apponyi György, Zsedényi, Wirkner Lajos (e város gyermeke, bár soha sem született volna itt) és Paziazzii gyűlöletes hűtlen álhonfiak nevei megégettettek, — átok reájok, vesszenek el fölkiáltások ismételve többször ingerülten hangoztattak a nagy néptömeg által. Ez alkalommal Farkassányi Sám. s Karsa György hatalmas beszédek mondottak. — Apr. 3. délben megkaptuk a mult hó 31ről kelt s a közkívánatot ha nem is minden részben

kielégítő kegy. kir. választ, melynek olvasására mindenki mintegy ujja született, s azonnal sajtó alá bocsátatván, este felé már több ezer példányban szétosztogattatott. A közörom nyilvánításául esti 9 ór. nagyszerű faklyás zene rendeztetett, az utczák tömve valának résztvevő örvendezőkkel, az egésznek örömrivalgások s éljen a király, éljen a nádor, éljen az ügyérség, éljen a szabadság, egyenlőség, egység, egyetértés többszörözött fölkiáltások közt csak 11 óra felé szakadt vége. — Apr. 4. délelőtti 11 ór. a helybeni katonai parancsnok b. Bechtold altábornagy (szül. Tornán) szállására s a katonai laktanyára az itt szállásoló lengyel ezred tisztelgése s üdvölvések közt ezerek jelenlétében; valamint a katonai nagyörre is a nemzeti lobogók kitűzettek. — Apr. 5. a kis lotteria húzása hosszú pályáját bevégezé, a kihúzott számokat örök emlékül ide jegyezzük: 74. 83. 14. 71. 10. — A budapestről az ottan jelenlevő közügyér urak által banknoták felváltása végett pesti nemzeti két ór kíséretében a kir. gyorskocsin ide küldött 50,000 forint ezüst huszasokban mult éjel ide érkezett s ma a városi tanács felelősége mellett átvétetvén; főnebbi czélből a harminczad hivatalnokai s a város részéről a kirendelt biztosok kezelésére bizatott. — A német színészigazgató megbukott,

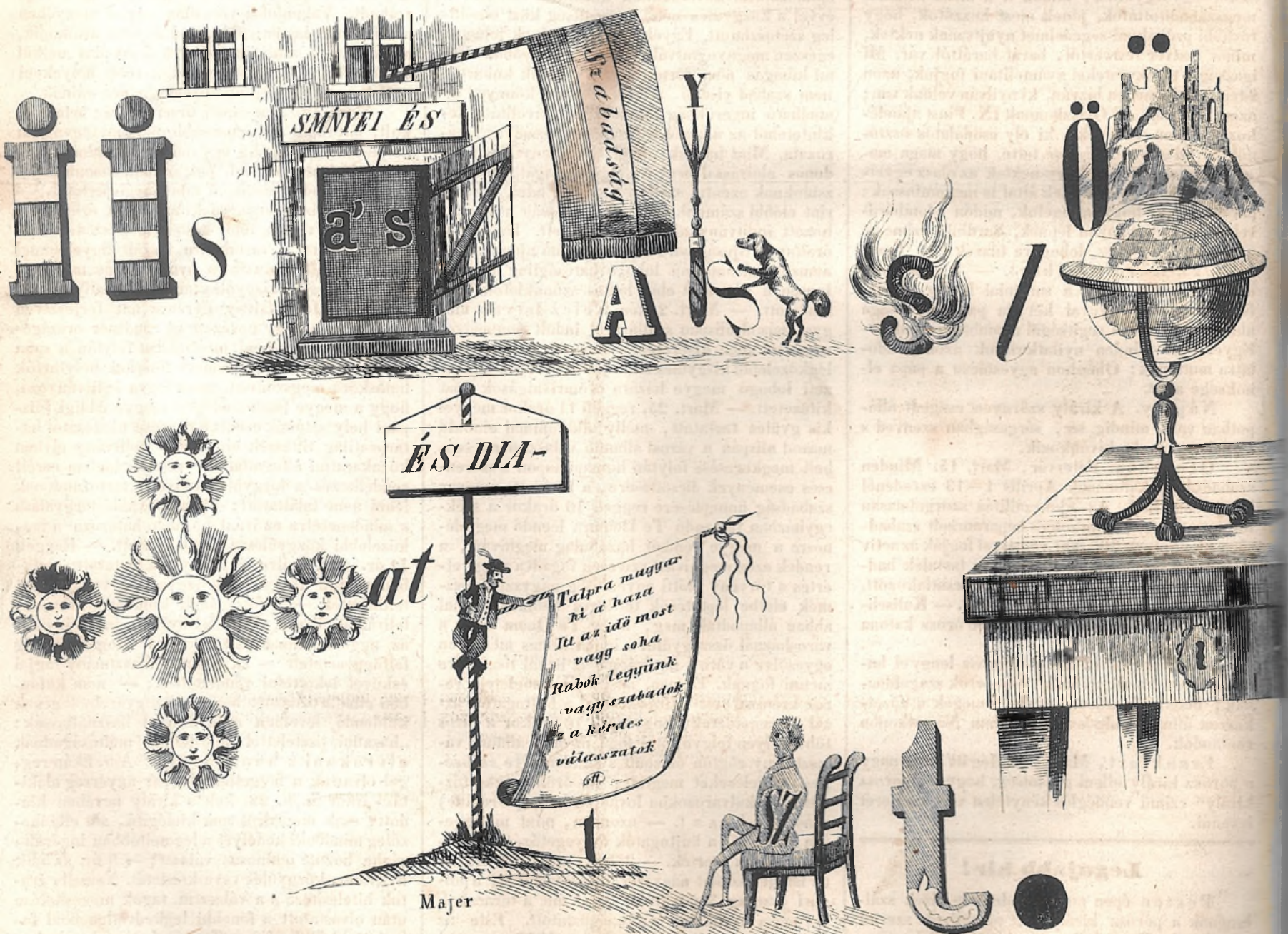
ki többek közt egy magyar grófnak 1000 pengő forinttal adós; — ugyanazon gróf hitelezett volna e magyar színésztársaságnak? E kérdésre ez uttal nem felelünk, de csak annyit mondunk, hogy ehhez nem kell commentár.

Klestinszky László.

Szerkesztői tudositás.

Ismételve tisztelettel jelentjük olvasóinknak, hogy mi lapunk számait minden szombaton 9 és 10 óra közt reggel a kassai postára pontosan feladni szoktuk; mindazáltal a netalán eltévedteket, míg készletünk tart, örömezt ujakkal pótoljuk. Így mai napon t. cz. Pap János urnak a 10. és 11. számot Pápara elküldöttük. — Azt is jelentettük már, hogy lapunk 1. 2. 3. számai elfogyván, azokkal többé nem szolgálhatunk. — Mivel lapunkban rendeltetéséhez képest ábráknak kell legtöbb tér; arra nézve minden vidéki tudositásokat csak 10—15 sorban kérjük: terjedelmes, holmi országszertei egy forma ünnepelek leírásait nem adhatjuk; valamint verseket sem fogadhatunk el. — Az unghvári utinaplót végig nézni még nem volt időnk: jövő héten teszünk jelentést. A lévai közleményt főlebbi okoknál fogva s hely szűke miatt föl nem vehettük.

S. Képtalány. (Napesemény.)

Megoldása a 7. szám alatti képtalánynak:

Esztorgomba' legszebb templom van; Selmeczbányán kálvária; Kőrmöcz aranybánya; Kőszegnek gyönyörű vidéke; Kassa felső magyarország fővárosa; Eperjesnek sok ásványvize; s Buda Pest hazánk szive.